

Изметила исчистила,
 Та застава спроти слонце,
 Спроти слонце отъ протива,
 Со слонце-то си зборува:
 „Ей ти слонце, летно слонце!
 Ти си греишъ на високо,
 Ти си гледашъ на далеку,
 На далеку на широко,
 Нели виде моя-та майка
 Моя-та майка, мой-отъ тейко,
 И мои-те до два брата

До два брата, два близнака
 И мои-те до две снахи,
 До две снахи и две сестри?“ —
 Слонце-то ѝ проговара:
 Ей невѣсто църнооко!
 Вчера отъ тамъ поминахъ,
 Твоя-та майка колакъ месе,
 Твой-те брака коня седлатъ,
 Твой-те снахи вино точатъ,
 Твой-те сестри венци вѣатъ,
 Ке си ходатъ за невѣста.“

574.

Кога невѣста-та оставаеъ отъ дома ѿ.

Къде ке ходишъ наша друшко!
 Кому майка ке оставишъ?
 Кому тейко ке оставишъ?

Та и твой-те брата?“ —
 „Оставамъ, ке ги нарѣчамъ
 На градина рамн' босильокъ.“

575.

Кога зет-отъ рурчатъ у невѣста-та.

Сонъ го краде, лудо младо,
 Сонъ му краде църни очи,
 А не може да заспие! —
 Донесейте шаренъ бардакъ
 Шаренъ бардакъ, студна вода. —
 Донесоха шаренъ бардакъ,
 Шаренъ бардакъ студна вода,
 Нема лудо да заспие! —
 Донесейте лоза съ грозѣ! —
 Донесоха лоза съ грозѣ,

Нема лудо да заспие. —
 Донесейте благи яболка! —
 Донесеха благи яболка,
 Нема лудо да заспие. —
 Донесейте шаренъ јорганъ!
 Донесеха шаренъ јорганъ,
 Нема лудо да заспие! —
 Донесейте мала момѣ! —
 Донесеха мала мома,
 Тога лудо ѣ заспало.